

Palítyčnaja, hramadzkaja i litaraturnaja hazeta.

Koŝty wydawnictwa pokrywajuc skłódkę.
Skłódkę u hod 4 zał., na pańhoda — 2 zał.,
na 3 miesiacy — 1 zał.

(Praciah, bl. „Biełaruskaja Krynica" Nr. 48 za 1934 h).

Značenje rekaŭ wielmi wielikaje. Pieradusim jany lučač BSSR z susiednimi republikami i dżarżawami, a taksema słužač, jak spłaŭnija ślachi dla jaje raźwitaŭ lasnoj haspadarki.

P. L.

Pa rekach BSSR przechodzi 25 prac. usłaho jaje cłażkoha tawaru.

Raźwićcio na terytorii BSSR dawoli hustoj sietki żeleznich daroh tumačycca jaje hieohrafičnym palažefniem. Znachodzjačys i miż Prybal-tykaj i inšymi respublikami SSSR — Bielaruś prydbała waźnae tranzytne značefnie.

Usich hruzaŭ, adsyłanych z BSSR, prypadae da 70 prac. na lasnyja matarjaly. Druhimi, taksama waźnymi matarjalami, jakija wywoziacca z BSSR, — heta wałakno (lon i kanopli), produkty jajčarskija, miasa, masła, papiera, zapalki i nš. Wywoziacca pieraważna ŭ rajony pramyslawaha Centru SSSR.

Wuhal i metali ŭ BSSR prywoziacca z Saw. Ukrainy. nafta z Hrozna, mašyny i pradmiety pieršaj patreby z Leninhradzkaj, Maskoŭskaj wobłaściami i kali nie chapaie chleba, to prywoziac z Saw. Ukrainy i Centr. Čornaz. Wobłaści.

Pry kancy treba dać, što BSSR maie šmat wazioraŭ (1827), jakija zajmajuć 71 tys. ha, pryčym niekulki jość dawoli wialiki, napr.: Aświejskaje — 57 kw. km., Niaščodra — 35 kw. km.; usie wazioru dawoli rybnyja.

Lawon Paddubny.

Z hazet.

Fantastyčnyja nawiny.

Hazecina „Rodny Kraj“, — orhan bielaruskich uhađoŭcaŭ, što su-pracoŭničajuć z uładami polskaj dziar-žaŭnaj administracyi ŭ Wilni, — pa-đaie cikawija, jak wytwar fantazyi, nawiny.

Apiswajuć niekatoryja palityčnyja i inšyje padziei ŭ 1934 h., da waźna-ha zdareńnia zaličaje i kaletniu R. Astroŭskaha z A. Łuckiewičam na pad-woračku bielaruska-polskaj uhody. Hetuju kaletniu „Rodny Kraj“ nazy-waje „razłomam“ u bielaruskich „po-zytywistaŭ-radykałaŭ“ i namahajecca čwierdzić, što ad hetaha „razłomu“ wialikaja škoda dla Bielarusau!

Śmiech parywaje čytajuć hetu fantazyju zbankrutowanych ludziej.

Z hetaha „razłomu“ i „radykal-naha pozytywizmu“ bielaruskich uha-đoŭcaŭ Bielarusy śmiajucca, bo he-ta-ż adbywajecca polski ŭ maleńkim ka-tušku bielaruska-polskaj uhody i nie zakranaie zusim bielaruskaha hra-madzkaaha żyćcia.

Heta hazecina padaie, što pasol Jaremič i hram. Saroka adyšli ad „Chadecy“.

— Kudy?

— Pakuśto ab hetym „adycho-dzie“ fantazyja uhađoŭcaŭ lekoničnaja.

Pry hetym musim skazać, što ani pasol Jaremič, ani hram. Saroka ŭ „Chadecyju“ nikoli nie ūstupali i tam nikoli nia byli.

Čytajem u hetaj hazecinie i ab niejakim asabliwym, na padworačku bieł.-polskaj uhody, zlučefni prawa-słaŭnych bielarusaŭ usich kirunkaŭ

Ab Be=Be=kaŭskim źjeździe.

U Sakołcy, 16.XII.1934 h., ad-byŭsia Be-Be-kaŭski źjezd. Žjezd byŭ cikawy, asabliwa pryhatawaŭni da źjezdu i rola „delehatu“.

Jašče za dwa tydni prad źjezdam, wałasnyja čynoŭniki zahadali, kab z koźnaj wioski pajechaŭ ŭ Sakołku 16.XII.1934 h. pa dwuch pradstaŭni-koŭ. Hetych dwuch „pradstaŭnikoŭ“ z wioski wazila wiaskowaje načalstwa-soltysy i padsoltysy.

Była dobraja pahoda na dware—pryjechali siłanie na panski źjezd. Žjezd arhanizawali palaki — na źjezd źwieźli ŭ bolšaści bielarusaŭ.

Pačalisia narady źjezdu. — Za prezydjalnym stalom zasieli woźniej-šyja ludzi — pawietawy starasta, woj-ty i dwa pasy z partyi Be-Be.

Paradak naradaŭ byŭ hetki: 1) Adkryćcio naradaŭ, 2) Pramowa pasła ab ziemiarnobstwie, promyšle i handlu, 3) Dakład druhoha pasła ab palityč-nym palažefni i 4) Dyskusija.

Pieršy pramoŭca — pasol — ha-waryŭ ab addoźhaŭni ziemiarnobstwa, z jakoha karystajucca dobra polskija wajsковыja asadniki i kolonisty; ka-zaŭ, kab my, bielarusy, siłanie, — ciarpieli i barolisia z haspadarčym kryzysam, dyk zbudujem Polšcy niepieramožnuju siłu. Ahułam kažućy, hawaryŭ hładka i nadta ciešyŭ siłan, što ŭ Polšcy budzie dobra i lohka żyć. Končyŭ... Pachlapali ładoni tyja, što byli ŭ kapieluchach... Pačaŭ hawaryć druhi. Hetu hawaryŭ enerhič-na. Chwaliŭ urad. Raskazywaŭ ab za-hraničnaj i nutranaj palitycy. Kazaŭ, što Polšč żywie ŭ zhoździe z Sawie-tami i z Niamieččynaj i što kamunisty pryjađžuć da palakoŭ u hości; ka-zaŭ, što palaki ŭ zhoździe żywuć i z Litwoju — z bratnim litoŭskim naro-dam. Chwaliŭsia, što nie bajacca pa-laki Francyi, i čwierdziŭ, što Polšč bahataja i mocnaja ducham, bo maie silnuju armiju. Ciešyŭ siłan, što bu-dzie dobra żyć, jak źmieniac u Soj-

mie i Senacie konstytucyju dla Polšcy. Haniŭ tych ludziej, katoryja nareka-juć na ciapierašniaje żyćcio; kazaŭ, što i jon samieŭki biedny (bo nia ma-je załatoha zagarka!), adnak nie bia-duje i na žyćcio nie narekaie. (Jon biare kala 1000 złotych u miesiac). Chwaliŭ, što polski pradstaŭnik u Li-zie Narodaŭ admowlisja wykonywać dahawor ab nacyjanalnych mienša-ściach i kazaŭ, što ciapier z Polšcy nie padaduć skarhaŭ u Lihu ani Niemcy, ani Žydy, ani Ukraincy. Ab Bielaru-sach pramoŭca maŭčaŭ — musić ba-jaŭsia dražnić mocna źwieźlenych na źjezd bielaruskich siłan. Čwierdziŭ pramoŭca, što ŭ Polšcy i biezrabot-nych jašče maie; kazaŭ, što ŭ Polšcy bahaćcie ćwicie(!)...

Hetak, usio chwalaćy i ūsim pa-ciašajućy sluchačoŭ, končyŭ pramowu. Taksama pachlapali ŭ ładoni kapi-luśniki i narady źjezdu končany.

Staršynia źjezdu padziak: waŭ pa-słom za pramowy — bajki, a ludziam za ciarpliwaie sluchaŭnie hetych pra-mowoŭ i narady źjezdu začyniŭ.

Dyskusii nia było i nichto. z pry-byŭšych z siłan na źjezd, ničahusieŭ-ki nie paśmieŭ ani zapytaacca, ani skazać.

Och, kab čaławiek dy pačuŭsia na hetym źjeździe swabodnym i nie ahladaŭsia, što skažuć i što budzie paśla źjezdu, — usio skazaŭ-by, usiu praŭdu da apošniaj litary. Ale ad he-taj praŭdy panom pasłom i druhim wałasny dybka paŭstawali b i dryžyki pa ciele pajšli-b.

Wiedajcie — pany, — što narod naŭ bielaruski żywie ŭ cłažkim hory, i wiedaje, chto jamu pryjacieli i chto worah. Wiedaje tak-ža, čaho jamu treba. Siłahonnia bielaruski narod pa-trabuie: sprawiadliwaj ziamielnaj re-formy i praświety ŭ rodnej mowie.

Delehat z wioski.

Sakołka.

„Дабрадзейнае“ Таварыства.

У № 48 „Бел. Крыніцы“, у 1934 г., была зьмешчана карэспандэнцыя з Стоўпцаў аб прадстаўленьні на-ладжаным тузішым Бел. Дабра-дзейным Таварыствам. Між іншым,

i ab zasnawaŭni inicyjatyŭnaj hrupy dzieła arhanizacyi „Sajuzu Bielaruskich Aŭtonamistaŭ“.

Ab hetych pačynach „pozytywistaŭ-radykałaŭ“ bielaruska-polskaj uho-dy — dasiul nia było čuwać.

Fantazyja šyrokaia ŭ bielorusiŭ-polakuw. Ale ž heta, ad pačatku da kanca, jak palaki kažuć, — „marzenie ściętej głowy“.

p.

было выказана здзіўленьне, чаму ваколічныя жыхары не зацікавіліся гэтым прадстаўленьнем!

Вось-жа я, як адзін з гэтых ва-калічных жыхароў, змушаны выка-заць прычыну т-го, чаго не зра-зумеў, відаць, аўтар тае карэспандэнцыі з Стоўпцаў.

Справа ў тым, што да траўня 1934 г. Бел. Дабр. Т-ва мела ха-рактар запраўднай беларускай ар-ганізацыі і ў свой час увайшло на-ват у склад Бел. Нац. Камітэту. Гэ-та „прожондовцам“ вельмі не па-дабалася і яны пачалі шукаць ся-род сябраў Дабрадзейнага Тавары-ства людзей, якія альбо спынілі-б дзейнасьць гэтай беларускай пля-

цоўкі, альбо далі ёй пажаданы для гэтых кругоў кірунак, гэта значыць, ператварылі яе ў беларуска-поль-скую крэмлю, якая падчас набліжа-ючыхся выбараў у Сойм „рэпрэ-зэнтавала-б“ беларускі народ. З гэтай мэтай пачаліся з боку нясу-мленных адзінак розныя інтрыгі і падкопы проці нацыянальна-стойкіх сяброў Т-ва і сваей мэты дапалі.

Адным словам, у Бел. Дабр. Т-ва і каля яго засьмярдзела.

У выніку гэтай пляновай ак-цыі, Управа Т-ва апанавана эле-мэнтам полёнофільска-лякайскім; на чале Таварыства апынуўся Пав. Ав-дзеі, істинно-русский чалавек, які, заслужыўшы ласку ў паноў, быў вызначаны „Б.В.“ на заступніка бурмістра.

Новая Управа Т-ва, на чале з Авдзеём, пасля таго, як абнавіла-ся, пазбывшыся непажаданага для „прожондовцаў“ сяброў, прыступіла да актыўнага выяўленьня сваёй лёльнасьці—прэслужніцтва.

Цяпер гэтае Т-ва, з беларуска-га пункту гледжанья, ніякай вар-тасьці ня мае.

Гэта ўсё аднак ня значыць, што беларуская нацыянальная пра-ца ў нашым кутку спынілася. Яна, як ішла, так і йдзе сваім шляхам, паглыбляючы і ўзмацняючы нацы-янальную сьведомасьць народу.

Залічаючы Стаўпецкае Дабр. Т-ва за арганізацыю выразна стаў-шую на полёнофільскім грунце, на-цыянальна сьведмае беларускае грамадзянства з вёсам і ня мае ах-воты падтрымліваць розныя імпрэ-зы, якія ладзяцца гэтым т-вам, а ў тым ліку не падтрымала і апошня-га спэтаклю, які, між іншым, быў не беларускім, як падаў карэспандэнт, а польска беларускім.

Быў час, калі да беларускай справы прымазваліся розныя палі-тычныя спэкулянты, але цяпер спра-ва беларускай яны не пашкодзяць, бо народ наш зрабіўся сьведымым і можа пазнаць ваўка, каб ён і на-дзеў на сябе авечую скуру.

Стопцы.

Вясковец.

Папраўка.

U stoletnim Nr. 1 „Bieł. Kryni-cy“, u staćci: „*Knihapis — Hołas Duży*“, na bačynie 3 aj, špalta 1-oja, radok 1-šy źwierchu, paśla słowa „ho-du“, prapuščany słowy: „nie pamięśca-ny“, jakija tudy trebe ūstawić.

*****

ГРАМАДЗЯНЕ! Усе на ніву культуры! Гдзе няма, — арганізуйце турткі Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Куль-туры, а ідзе ўжо заложаныя — узмацніце ў іх працу!

Wincuk Adważny.

Chłapiec.

POWIEŚĆ.

IV. Bieskaniečnyja slozy.

Usiu darohu Hanula malisiasia ŭ duży, a Wincus taksama ŭhlybiŭsia ŭ dumki. Pryjšli. Hanula dryžeła, jak asinaww listočak, trymajučy tryrubloŭ-ku ŭ horści; prytym wielmi sumniewalasia, pačaŭ-šy praśić inspektara i nia wiedała, što rabić. Wie-dama, inspektor užo nie chacieŭ ani hawaryć, ani sluchać. I woś u самы krytyčny mament Hanula palažyła tryrubloŭku na stoł i spuściła wočy.

Inspektor prosta adubieŭ, a i Hanula stajała, źbialeŭšy jak śmierć: serca jejna pierastala bicca.

— Eto čto značyć? — zahamaniŭ inspektor. Hanula maŭčała.

— Čto ty, baba, suma ty spiatila? — kryčaŭ inspektor i tupaŭ nahami. — Bieri dzieŭhi i siej-čas stupej damoj! Čto ty wzduwała?

Hanula, apuściŭšy haławu paplałasia damoŭ. Wincus išoŭ moŭčki za matkaj. Aboje maŭčali.

— Ja tak i dumała, što heta budzie horš-horšaha, — kazała sama sabie Hanula: — tolki na-daremna stydu najelasia, dy jašče i chlapca mo-huć za heta prahnać sa školy...

A Wincusiu cely świat zdawaŭsia blaħim: cłažkaja zmora, jak stopudowy kamień, uzlahła ja-mu na dužu. Cely wiečar prasledziŭ sam adzin u ciomnym kucie, a pośle celuju noć śniŭ złych

26)

sabak, wužoŭ, waŭkoŭ. Nareście pakazaŭsia jamu wialiki mlađwiedz z ryžaj haławoj, katory ŭ swa-lich mahučych łapach tak ścisnuŭ jaho, što jon krepka zakryčaŭ i razbudziŭsia. Z cłažkimi dumka-mi i z bolaj haławy pajšoŭ Wincus u skołu... iznoŭ u druhoje addzialeńnie Janka Pamiałowić uści-az prystawaŭ da jaho: pakazywaŭ knižki, staraŭsia paciešyć; ciahnuŭ chlapca ŭ supolnuju hulniu, ale Wincus nia drużyŭsia z nikim, a ad Janki ŭciakaŭ i źnialubiŭ jaho darešty. Usie wučni pahladali na Wincusia skosa i prazywali jaho niedaludkam.

Ale woś padčas wialikaj pieramieny inspektor paklikaŭ Wincusia i skazaŭ:

— Idi w kancelaryju!

Wincus stajaŭ na kalidory i dumaŭ:

— Što heta takaje kancelaryja i hdzie jana i čaho tudy iści?

U Zawaloe kancelaryjaj nazywali wałasnoje (hminnaje) upraŭleńnie i pamiaśčalasia jana na sa-mym kancy miastečka. Woś Wincusiu zdałosia, što i ŭ Murawancy taja „kancelaryja“ niehdzie musić daloka. Stajaŭ i dumaŭ, jak tudy papaści, čaho tudy iści, i h. d.

Jakraz inspektor wyłanuŭ iznoŭ na kalidor i kryknuć: „Da idiže ty siudal“

Wincus uwajšoŭ. U kancelaryi kruhom stala siadzieli ūsie wučyiali. Inspektor skazaŭ: „Blaħo-dari učytielej! priedagogičeskiŭ Sowiet pierewodit w tretje otdielenije.“

Wincus nia wiedaŭ, jak tut dziekawać: tolki pahladaŭ kruhom i nia zmoh u poŭnaj miery ad-razu ŭciamic swajho ščaćcia. Tak i nie padziaka-waŭ, a prosta pierajšoŭ praz kancelaryju na dru-huju palawinu školy i papaŭ na pažadanaie trećiaje

addzialeńnie. Tam sleŭ na apošniuju laŭku i hly-boka ūzdychnuŭ. Usie wučni byli na dware; Wincus patrochu prychodziŭ k' sabie i jasna čuŭ, jak biłasja serca.

Zara byŭ zwanok. Sabralisja wučni. Ubačyli nowaha haścicia, wot uzialisja ahladać jaho i dzi-wicca. Wincus byŭ самы mienšy. Uziłi jaho na jazyki.

— A ty čaho tut siadziš? — pytalisja wučni.

— Mianie pierawali ŭ trećiaje addzialeńnia, — kazaŭ Wincus.

— Wiš ty! za dwa dni skončyŭ druhoje ad-dzialeńnie, — kazaŭ Balesłaŭ Babinkiewiç i ahl-daŭ Wincusia z usich bakoŭ.

— A ty sam leď za dwa hady skončyŭ dru-hoje addzialeńnie — pedrezoŭ jamu Albinowič.

Ale Babinkiewiç nle źwiarnuŭ na heta ūwahi, dy prydziroŭsia da Wincusia:

— Ty, kaža, zaŭtra pierajodziš ŭ čačwierťaje, a pazaŭtra — ŭ piataje, a tam u šostaje i tžo ty za niadzielu skončyš skołu; nu, i budź tahdy zdaroŭ!

Tut Babinkiewiç chwaciŭ Wincusia za ruku i z celaj siły tarmasiŭ i kryčaŭ: „Budź zdaroŭ, Paŭlowiç! my cłabie nie dahonim: ty sam skora budzieš wučycielem, abo inspektaram!“

A Albinowič hłodziŭ Wincusia pa haławie i paważna hawaryŭ: „Ty, synok, nia bojsia hetaj „baby“, ja ciabie nia dam u abidu.“

— Jakaja ja tabie baba? — napaŭ na jaho Babinkiewiç, i tut-ža ščapilisja jany bicca.

Babinkiewiç byŭ wialiki, doŭhi, tonki i mała pawarotliwy, ci—lepš skazeć—niezručny, ani ŭ ru-kach, ani ŭ jazyku. A Albinowič byŭ małyš, ale šustry i wlotki. Babinkiewiç staraŭsia chwatać pra-

Centralny Urad Biełaruskaha Instytutu Hspadarki i Kultury wydaŭ da
ušich hurtkoŭ Instytutu nastupny

K a m u n i k a t:

I. Centralny Urad B.I.H.K. z nadychodam Nowaha 1935 h. prypaminaje űsim swaim hurtkom ab abawiazku prysylaŭnia sprawazdačy z dziej-naści za 1934 h. Sprawazdača pawinna abymač takija punkty: 1) što hurtok zrabiŭ za minuly hod (skolki bylo tawaryskich wiečaryn, spektaklaŭ, zborak słabroŭ hurtka, lekcyjaŭ, jak raźwiwałasja biblijateka-čytalnja, skolki maje knižak, skolki hurtok pašyryŭ biełaruskaha drukawaha słowo: hazet, knižak i h. d. treba apisač usiu dziej-naść hurtka); 2) jaki plan pracy maje hurtok na biahučy hod; 3) padač prychoŭ i raschoŭ; 4) skolki hurtok maje siabraŭ; 5) jaki skłaŭ uradu hurtka (čto staršynja, skarbniŭ i sekretar); 6) adras kwatery hurtka; 7) čto zahadčyk biblijateki hurtka; 8) na kaho najlepš słač kar-spondencyju hurtka, knižki, hazety i h. p.

Sprawazdača pawinna być prysłaŭna da 28 lutaha hetaha hodu.

II. U miesiacach studzieni—lutym pawinny być зробlenyja ahułnyja schodki siabraŭ hurtka dzieła pierawybaraŭ uradu i abhawareńnia planu na budučyniu. Na takija schodki nja treba, pawodle nowych zakonaŭ, ani dozwo-łu, ani pawiedamleńnia palicyi, adnakaž treba, kab słabry hurtka mieli z sa-boju na schodcy siabroŭskija bilety. Pašla pierawybaraŭ uradu (abo pačwier-džańnia staroha uradu na budučy hod), treba ű praciahu dwuch tydnjaŭ pa-wiedamić starastwa, padajučy imiony, proźwiščy i adrasy siabraŭ uradu (star-šyni, skarbniŭ i sekretara).

Kali-b hurtok u praciahu paru hadoŭ nie pawiedamlaŭ starastwa ab swaim isnawańni, starastwa mahło-b hurtok zakryć za bjażdziej-naść (jak heta bylo ű niekatorych pawietach).

III. Pry zakłaŭni nowych hurtkoŭ treba pawodle nowych zakonaŭ padač zajawu ab zakłaŭniech hurtka nja tolki ű Centralu Instytutu, ale i ű starastwa. Zajawu hetuju najlepš pasylač praz Centralu Instytutu; adtuł mož-na wypisač usie patrebnyja instrukcyi i formy zajawaŭ (Wilnia, Zawalnoja 1—1).

IV. Kali hurtok nja moža raźwić šyrejšaj dziej-naści, niachej prynom-si laźdić zborki słabroŭ, niachej zawlaźdie supolnaje čytańnie hazet i knižak, niachej dačy čytač inšym; kali-b hurtok tolki hetaje rebiŭ, to űžo ani Centra-la Instytutu, ani eadmini-stracyjnija űlady nja buduć mahčy zakinuć hurtku bjażdziej-naść.

Pawodle dziej-naści koźnaha hurtka aceńwajecca jahonaja warstač i warstač tych ludziej, jakija zajač na čale hurtka. Bolej dziejnym hurikom Centrala Instytutu buduć mieć mahčymaść i ű hetym hodzie wysłač kniž, jak premiju, na papońnieńnie biblijateki hurtka.

Kiž na 1935 hod tak: Hurtki, uparadkujcie swaje biblijateki! Hurtki, jakija da kanca hetaha 1935 h. nie uparadkujcie swalch biblijatek i nja zrobiać šafak da ich, nie atrymajcie z Centrali niwodnaje kniž. A bolej dziejnyja i sarhanizawanyja hurtki niachej pry sprawazdačy dalučač spja ža-danych kniž.

Centralny Urad
Bieł. Instytutu Hsp. i Kultury.

Liha Narodaŭ i bloki dziaŭžaŭ.

Prad sušwietnaj wajnoj u Eŭro-pie byli dwa bloki dziaŭžaŭ: Niamieč-čyna, Aŭstryja, Italija — adzin blok, a Francuja, Rasleja, Anhlija — drugi blok. Hetyja bloki paradziłi wajnu i űciahnuli ű jaje bližejšyja i da lejšyja dziaŭžaŭy, jakija byli žwiazany žyćcio-wym zlučwom z dziaŭžaŭami zbloka-wanyimi.

Pašla wajny stwaryłasja Liha Na-rodaŭ, wyraźniej — blok dziaŭžaŭ prad-u-sim wyhraŭšych wajnu. U Lihu Na-rodaŭ, ad samaha pačatku, naležali i dziaŭ-žaŭy pieramožanyja i dziaŭžaŭy pakryŭ-džanyja. Hetyja apońnija damahalisja prawoŭ roŭnaści, sprawadliwych pali-tyčnych hranicaŭ, swabody na wyjaŭleń-nie palityčnaj prynaležnaści panjawa-lenych.

U hetaj Lizie Narodaŭ pier-šuju iskrypkku jhrali Francuja z Anhli-jaj, trymajučy ű prypračcy to tuju, to druhuju, abo i niekalka zaraz mien-

šych dziaŭžaŭ, abiacajučy zdawolić ichnyja damahani. Hetkaja jhra za-ŭsiody zakrywałasja i ciapier zakrywa-jecca ideałam supakaju.

Słowam, Liha Narodaŭ była da-siul francuska-anhlijskim supracou-nictwam.

Ciapier űžo nja toje: Niamieč-čyna wystupiła z Lihu Narodaŭ i pawia-ła palityku sajuzaŭ prociŭ palityki fran-cuskaj. Pajšla pa linii palityki sajuzaŭ i Francuja.

Na űschodzie Eŭropy, nad Bał-tyckim moram, stwaryŭsia sajuz dziaŭ-žaŭ Litwy, Łatwii i Estonii — Fran-cuja robić zachady, kab kala hetaha sajuzu 3-eh dziaŭžaŭ stwaryć h. zw. bałtycki pakt, jaki-b, pawodle ahułna-ha kliču, hwarantawaŭ supakoj na űschodzie Eŭropy, a hałoŭnae — byŭ zaporaj prociŭniamieckaj ekspansii praz bałtyckaje pabiarožža na űschod Eŭ-ropy. Na hetaj linii spatykajecca Fran-

ciŭnikaŭ u pojas: tahdy padyjmaŭ ich wysoka i klaŭ na stoł i... šlapaŭ swajej łapaj, jak łapataj pahlinie. Albinowič heta widaŭ, dyk — jakujun — nie dawaŭsia schwacić, ale zručna padbiŭ praciuŭnika pad nahu i zwaliŭ na ziarnu, jak wializarnuju kałodu: tahdy, sieŭšy konna, dawaŭ sojki pad žebry. Usia klasa wysypałasja z ławak i biła brawa. Sam wučyciel, Šliwa, katory pryjšoŭ z žurnalam na lekcyju nie ad-razu pierarwaŭ hetu wajnu. Kali nareščie zručny Albinowič saskočyŭ z swajej achwiary, a Babinkie-wič žbiraŭsia jamu adpłacić — tut wučyciel pie-rarwaŭ zmahani.

Heta była lekcyja rasiej-skaj mowy. Wučyciel byŭ Anton Michajłowič Šliwa: siaredniaha rostu, hładki, taustawaty, jašče dawoli malady i wialiki frant. Jon z asabliwym smakam pryhladywaŭ swa-je wałasny i prylizywaŭ maleńkija wusiki. Na lekcyi prychoŭdziŭ nie zaŭsiody pryhatawany, dyk nama-haŭ krykam, žartami i karami; asabliwa tut dasta-wałasja žydkom, dla katorych byŭ jašče dosyć las-kawy, kali tolki nazywaŭ ich — „Ech ty, twar’takaja!”

Na hetaj lekcyi Šliwa byŭ spačatku niezdecy-dawany, što rabić: hryz wusiki, pierahlaŭ žurnala, a nareščie pačaŭ pytać wieršy. Wučni wyciahiwali z pamiaći roznyja wieršy: najčastiej słabyja j pa-putany, katorych nawiet nie mahli skončyć. Lekcyja ciahnulałasja nudna — prosta klasa spała, a wučy-ciel pawiawaŭ. Ale woś pryšla kalejka na Wincusia Paŭłowiča. Klasa žwiarnuła űwahu na nawička. Wincus wybraŭ baśniu-wierš Kryłowa — „Kwar-tiet.” Chłapiec byŭ u takim padjomie ducha, taka-ja radaść rašpierała jaho hrudzi, šwiaciła z wače-j, i z takim čaram pačaŭ hawaryć, — što űsia klasa adwialnułasja da jaho. A Wincus z gieslam pačaŭ

razsadžywać „basa, alta, skrypki...” pierasadžywaŭ ich iznoŭ; razwodziŭ rukami, jak muzyka nja jšła; až nareščie zawiaŭšy z salaŭjom: „...wy w muzy-kanty nie goditśie!”

Klasa tak i zamiorła: wučni pahladali to na Wincusia, to na Šliwu, a toj maŭčaŭ. Nareščie űzdychnuŭ i skazaŭ da celaj klasy:

— Wot kak nužno otwiečať!

— Ty tut z im nie zraŭniaješsia! — hawaryŭ na pieramienie Albinowič da űsiej klasy, razwodzia-čy rukami.

— Kali ty taki, dyk my pryjmajem ciabie na roŭnych prawoch za roŭnaha tawaryša, — kazaŭ paważna Babinkiewič i padaŭ ruku Wincusiu. Tut i druhija stali dawać jamu ruki, i tak Wincus zda-byŭ sabie mir i pawahu ű celaj klasie.

Ab Wincusiu zahawaryła űsia škola.

— Ale-ž ty maładziec! — kazaŭ jamu Janka Pamialowič.

Ciapier Wincus i sam widaŭ, što jon maładziec, dyk biahom, šmiajučysia i z pieśniami jšoŭ damoŭ.

— Toj samy žyd iznoŭ uwidzieŭ Wincusia i padziwiŭsia: „Uj, heta toj samy chłapiec, što anahdaj tak plakaŭ: ciapier musić jon niekaha nabiŭ?”

A pahoda tak i rašwiła, choć i ű wosień. Za-łacista je soniejka žoŭtymi miahkimi promieńčykami paważna chadziła pa paloch i pierahlaŭdała plod haspadarskaj pracy. A plod byŭ bahaty: uradžaj byŭ wyniatkowa dobry. Haspadary űsie swaje swa-bodnyja siły kinuli na pole. Małyja dziećci pašwili bydla; chłopczy padrostki kasili z bačkami, a dziaŭ-čatki žali z matkami. Stary dziadula, katory űsiu zimu hreŭsia na piecy, a űsiu wiasnu i leta hulaŭ na przyźbie z unukami i hreŭsia na soncy, — cia-

Roznyja wiestki.

Z POLŠCY.

Bezraboćcie. U Polšcy biezra-boćcie űzrasta je. Za minuly tydzień prybyło biezrobotnych 20.946 asob. Ahułam, biezrobotnych naličwajuc — 429.190 asob.

Zabast. űka. U kapalni „Baška” bastawali robotniki i nja wychodzili z padziamiella na pawierch. Kali prad-staŭniki robotnikaŭ z űladami dawa-rylisia, to tolki tady robotniki wyjšli z padziamiella. Zabast. űka kon-čyłasja.

Školnaja danina. Projekt zakonu ab školnaj daninie űžo hatowy i poj-dzie ű Sojm dzieła pryniaćcia. Hety projekt školnuju daninu nakładaje na kwatery. Danina abymaje harady i slo-ly. Raskłaŭ daniny — prohresyŭny: ad kwatery z 2 pakojaŭ — 4 zł. u hod, ad kratery z 3 pakojaŭ — 9 zł., za kwatery z 4 pakojaŭ — 16 zł. i h. d. Ad kwatery z 3 pakojaŭ z kuchniaj 16 zł.

Nie abminaje hety projekt zakonu i kwatery z adnaho pakoju.

Takim čynam i koźnaja sialanska-ja čata moža być abložana hetaj daninaj.

Z ZAHRANICY.

Jazykowy zakon u Łatwii. Urad padaŭ projekt zakonu, pawodle jaho-ha dziaŭžaŭnaj mowaj ű Łatwii pawi-na być mowa łatyskaja, jakoj wa űsich dziaŭžaŭnych instutyjacych i ű publič-nych wystupeńniach pawinny hawa-ryć usie hramadźanie respubliki. Hety projekt zakonu jošč jašče adnym paslaħnieńniem łatyskaha nacyanaliz-

cyja z Sawietami i zaklučajecca miž imi sajuz.

Dziela űtrymańnia pierawahi Fran-cyjaŭ nad Niamieččynaj — na zachadzie Eŭropy, patrebna, kab Aŭstryja nja zlučyłasja z Niamieččynaj. Dziela he-taha Francuja hetek i turbujecca ab zablaščiećci njezaležnaści Aŭstryi.

U hetaj turbocie francuski ministr zahrańičných spraŭ Lawal jeŭdziŭ he-tymi dniami ű Rym, u Italiju, i tam dahawaryŭsia z italskim dyktataram Musolinim ab zablaščiećci njezalež-naści Aŭstryi.

Za hetuju zrodu Musoliniaha na njezaležnae isnawańnie Aŭstryi Italija, pawodle hetaha dahaworu, dastaje ad Francyi wialikuju terytoryju ziemli ű Afrycy i wialikija hrašowyja mahčy-maści na wielmi dahodnych warun-kach.

Z hetaha bačym, što Francyi sa-juznaja palityka doraħa kaštuje. Peŭ-nie-ž, palityka praz Lihu Narodaŭ Francyi była mienš kaštoŭnaj i dahod-naj.

Pry hetym treba skazać, što miž-narodnaja palityka űžo wychodzić z Lihu Narodaŭ i pačynaje apiracca na blokach — sajuzach dziaŭžaŭ.

mu na nacyanalnyja mienšasći ű Łatwii.

Čyhunačnaja katastrofa na linii Maskwa-Leninhrad. Nadowlačy kur-jerski ciahnik, na linii Maskwa-Lenin-hrad, nejechaŭ na drugi taki-ž ciah-nik. Zabitych u katastrofie 16 asob i 67 ranienych.

Bałšewickija űlady pačali śledz-twa, u wyniku jakoha mnoha ludziej apynułasja ű wastrozie.

Braty Adamowičy — „samahon-ščyki.” Wiedamyja braty Adamowičy, jakija letaŭ u Polšcy narabili šumu pieralotam araplanam praz akijan, u Amerycy ciapier addany pad sud za handel i wytwaranie „samahonki.”

Zinowjew i Kamieniew na Sa-łoukach. Anhlijskija hazety padajuć: Zinowjew i Kamieniew sašlanyja ű koncentracyjnyja łohiery na Sałouki. Zinowjewa i Kamieniewa wywozili z Maskwy zakawanych u kandały; sa-słancaŭ prapuščali ichnija siemji. Zi-mowjewu pazwolili űziać z sabaju pak knižak.

Samahubstwy kamunistau. Ma-sawyja aŭryšty ű Sawietach pradaŭža-jucca. U Jekatierynburhu GPU aŭryšta-waŭ űsich studentau robotnickaha uniwersytetu, dzie Zinowjew byŭ rek-tarom. U Maskwie Stalin zahadaŭ zra-bić asnoŭnuju čystku kamunistau. Dziela hetaha niekalka tysiač čynoŭ-nikaŭ apynułisja biaz sposabu da żyć-cia: adabrali ad ich chlebnija kartač-ki, nie dali hrošaj i przykazali wybirac-a z čyrownaj stalicy. Z hetaj przyčy-ny šyrycca masawaje samahubstwa. — U Maskwie 200 kamunistau končyli samahubstwam.

Matka zabiła syna, nja wiewda-jučy, što heta syn. U Juhasławii na-dowlačy było hetkaje zdareńnie: Pašla 20 hadoŭ niabyćcia doma, wialnuŭsia z zahranicy syn adnaje űdawy. Maci jaho nie paznała. Syn pryjechaŭ ba-hatym — mieŭ šmat hrošaj. Kali jon zasnuŭ, udawa z dačkoj śpiačaha ba-hača zabiła. Na drugi dzieŭ dawieda-lisja, što jany zabili i űchlawie pa-chawali — adna syna, a druhaha bra-ta. Pašla hetaha, matka űtapiłasja ű studni, a dačka pawiesiłasja.

Z KRAJU.

Maroz. Silnyja marazy spawili űsli našuju Kraju. 33 hradusy ma-rozu — heta nja žart.

Warsaŭski Instytut Meteorologič-ny kaža, što hetkija marozy patrywa-juć daŭšej.

U Maskwie maroz na 34 hradusy, a ű Sibiry — 45 hradusaŭ.

U našym Kraju ad marozu tres-kajuć čyhunačnyja techničnyja pryła-dy; zdarajecca, što mierznuć ludzi.

Baračba sielanina z waŭkami. U Wialiejščynie, u lesie, napala na sielanina dwuch waŭkoŭ; sielanin mieŭ siakeru i joj baraniŭsia — adnaho waŭka zasiek, drugi űciok. Sielanina waŭki pakusali za nahu i ruku.

pier klapaŭ i asadžywaŭ kasu, abo, naležyŭšy aku-lary, rabiŭ ručku da siarpa, ci zuby da hrabieli. Starucha-babula hołasna hawaryła paciery i snawa-ła tuty-siudy pa dziaŭžincy, pasučy kury, abo cie-rabili mak u harodzie, ci waryła wiačeru ű chacie.

A na poli rašwiła űsia sialanskaja hramada: mužčyny i chłopczy ű bielych kašulach z čyrowna-wyšytymi zarukaŭkami, kaŭntarami i maniškami; kabiety ű čyrownych z zialonymi kwietkami spad-nicach; dziaŭčaty ű čyrownych chustačkach i ta-kich-ža chwartuškach — usio pole čwiło až zicha-cieła našym rodnym čyrownam-biełym koleram; žwi-nieła našaj rodnaj biełaruskaj pieśniaj, katoraja lu-nała až pad nieba i katoraj tahdy jašče sialanie nie zabywalisia i nja stydalisia.

Rabota była ražbita: žyta űžo pažali i žwiaz-li; bralisia za pozny jačmien i raŭni awios. Tam kasili haroch; tam jašče zapoźnieny haspadar sušyŭ siena; drugi — heraŭ pad nowaje žyta, a inšy — pašpiešny — űžo miarkawaŭ siejać. Adnym slo-wam, usio żyło na poli; żyło jasnym pahodnym soniejkam i nie chacieła waročacca da chaty. Jak-raz ulaśnie i wykazalasja heta ű wiasiołaj dziawo-čaj pieśni:

„Nie pajdu damo-o-o-ŭ!

ű poli zanačuju,

Żurby nie pačuju...

Nie pajdu damo-o-o-ŭ!”

Wincus űžo nja jšoŭ, a jechaŭ, jak tryumfa-ter: nahnaŭ u derozie dziadźku Adama Pašniela, uščamŭsia na jahony wializarny woz siena i z ra-daściaj jašče zдалoku kryčaŭ matcy: — Mama, ja űžo ű trecim addzialeńni! A Hanula stała, hla-dziela, słučala i swaim wušam nja wlieryła.

Piśmy z wioski.

Wioska uświadamiająca.

Zialonki, Świandzianskaha paw. Našaja wioska nia jość takaja Źo wialikaja, ale i nia zusim małaja — maje bołš, jak tryccać chat. Žywuć u joj adny Bielarusy, choć nia zusim jašče Źwiedamyja. Jany jašče nia stojkija, kab u patrebie adstajać za swajo — pakazać, što bielaruščyna i dla ich taksama darahaja, jak i dla druhich.

U 1930 hodzie našaja moładź zładziła bielaruskaje „pradstauleńnie, na jakim było mnoha moładzi i starejšych. Pradstauleńnie dało dochod, za jaki arhanizatory kupili niekalka bielaruskich knižak i wypisali bielaruskija hazety. Usio kupenaje našaja moładź, taksema i starejšaja, achwotna čytali i clapier čytajuć. Pošla hetaha, kožny hod moładź prabuje arhanizawać bielaruskajepradstauleńnie, ale jano uściaž rassypajecca: — Źlabaja wiera Ź sobskija siły. Nia raz, nawat, prabawali našyja chłopczy załažyć hurtok Biel Inst. Hasp. i Kultury, ale nie załažyli, bo... nie chapili wiery Ź tvjaž sobskija siły. Clapier u našu wiosku prychoďzić „B. Krynica“ i „Ślach Moładzi“. Bielaruskich knižak u nas jość bołš, jak paŹsotni. Adna biada: — nia Źsie knižki adpawiednyja, „Dudka“ i „Smyk Biel.“ chodziać pa ludziach z ruk u ruki. Woš, kab padobnych knižak dy bołš u našu wiosku, dyk sprawa narodnaha uświadamleńnia pačala-b raści Źybče. Našaja moładź nia Źmieje čytać hraždankaj, dyk clapiersamatuham paznae hetyja litary i hetak wučycca čytać pa hraždancy. Narodnaje uświadamleńnie raście, ale treba jaho padtrymlivać:—treba ŹmacoŹwć jaho bielaruskaj knižkaj dobraha Źmieštu. U nas patrebnyja knižki łaciniakaj.

Zialonski.

Ab našym жыццѣ.

Моўчадзь, каля Баранавіч. Наше мястэчка знаходзіцца далёка ад гораду. На кірмашы ў Моўчадзь зьяжджаюцца сяляне з усіх ваколіц. Кірмашы (таргі) ў нас бываюць у кожную сераду. Вялікія кірмашы бываюць: на Правады, Пятра і Узьвіжаньне. Меснасьць каля Моўчадзі няроўная: кругом узгоркі, на якіх хваёвы лес, тут-жа цячэ рэчка Маўчадка. Летам у нас надта прыгожа, а дзеля гэтага многа наяржае сюды летнікаў, найбольш з Вільні. Само мястэчка выглядае беднавата. Хаты дзеравяныя, шмат з іх накрыты саломай. Мураваных дамёў амаль і няма. Вуліцы чыстыя, брукаваныя. Ёсьць электрычнасьць. Сярод мястэчка стаіць мураваная царква. Недалёка ад царквы дзеравяны касцёл. Ёсьць валасное праўленьне, пошта і „пастарунак“ паліцыі.

Жыхары мястэчка: большая палавіна беларусы — праваслаўныя і каталікі, каля палавіны жыдоў і крыху палякоў — „ужэнднікаў.“ Яшчэ ў нас трымаецца фальшывае называньне праваслаўя рускай

верай, а каталіцтва верай польскай. Дзеля гэтага часта можна пачуць, як беларусы адны другіх называюць: — каталікі праваслаўных рускім, а праваслаўных каталікоў „польскімі.“ Гавораць гэтыя „рускія“ і „польскія“ толькі пабеларуску.

Летась былі ў нас выбары валасной Рады. Зьехалася каля 200 выбаршчыкаў. Прачыталі ім кандыдатаў новай рады і сказалі разьісьціся. Ніхто нікога ня пытаўся, ніхто ні закаго не галасаваў, а рада „выбрана.“ Складаецца гэтая рада з 2 беларусаў, 3 жыдоў і 15 палякоў. Сярод палякоў: ксьндз, доктар, фэльчар, паштар, некалькі вучыцеляў і абшарнікаў. Войт да нас прысланы. У нашай воласьці не знашоўся чалавек, якому можна было даверыць гэты высокі пасада.

Ab польскіх арганізацыях напішу другім разам. Цяпер пару слоў аб жыцці сялян.

Сяляне нашыя за апошнія гады вельмі зьбяднелі, грошай проста ў вочы ня бачаць. Не пасьпее селянін што колечы прадаць, як трэба аддаць грошы сэквестратару. Таніна на сялянскія прадукты страшная. Сьвіней кармі, а цяпер прадаць трэба мяса за 45—50 грашоў за кілё. Сапраўды, зьдзекі над сялянскім дабром!

Моўчадзькі.

Трэба прасьветы.

Сімакова, Стаўпецкага пав. Нядаўна была надрукавана ў „Бел. Крыніцы“ карэспандэнцыя аб жыцці нашай моладзі, і гэта зацікавіла нашу моладзь старэйшых газетай.

Зімой нашая моладзь мае многа вольнага часу, зьбіраюцца з сяла ў адну хату: дзяўчаты кудзелю прадуць, а хлопцы ў карты граюць.

Дарагая моладзь! Не марнуй дарма дарагога-маладога свайго часу, бярыся за асьвету. Вучыцца можна, бо трэба, і дарослым; вучыцца ніколі ня позна; вучыцца можна і саматугам.

Выпішце сабе газету, пры гэце дастанецца прэмію—кніжак, а тады газету і кніжкі сабраўшыся на вечаркі чытайце і адны другім раскажывайце. Вось і будзе саматужная навука.

Папрабуй, моладзь, гэтак вучыцца — каяцца ня будзеш.

Пр—дзівы.

Ab арганізацыях.

Еськавічы, Нясьвіскі пав. Пачынаючы пісаць аб арганізацыях у нашай вёсцы, трэба сказаць пару слоў і аб самой вёсцы. Вёска нашая вялікая; моладзі ў ёй шмат. Для арганізацыі матэрыялу вёсцы ёсьць. Аднак гэты матэрыял і цяпер ходзіць самапасам — незарганізавана. А трэба ведаць, што спробы арганізаваньня нашай моладзі, сьпяраша саматужна, а пасля згары, былі аддаўна і ёсьць цяпер.

У 1927 годзе ў сакавіку моладзь саматугам зарганізавала гурток Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Культуры; пры гуртку заснавала бібліятэку; паставіла элэдзію беларускае прадстаўленьне. Калі дайшла справа да ўлады дзяржаўнай адміністрацыі (бо трэба было браць дазвол на прадстаўленьне), дык усё і замёрла — паведавае стараста ня выдала дазволу на беларускае прадстаўленьне.

З тае пары нашая моладзь энэхвацілася да арганізацыі, цяпер яе і бэбэкаўскія інструктары ня могуць зарганізаваць: — чуюцца, моладзь, эдэўна пакрыўджанай. Прэўда, ёсьць адна арганізацыя — пажарніцкая — заснаваная ў 1928 годзе, якая добра стаіць і далей разьвіваецца, але яна не ахапляе ўсіх імкненьняў нашай моладзі. Пасья гэтага, розныя інструктары, розных польскіх арганізацыяў, намагаліся і цяпер намагаюцца даць нашай моладзі польскую арганізацыю, але натуі іхнія і праца напружная — моладзь нашая ў польскія арганізацыі ня йдзе.

Z WILNI.

Hałodnyja dzieci na marozie. Na wulicy Ź Wilni znajšli 3 dzieć; ad 4—9 hadoŹ, pakinutych biez apieki na marozie. Wyjaśnili, što dzieć pachodziać z Świandzian. Matka, što pakinuła biez apieki dzieć, padkinuła pisulku, u jakoj piša, što nia maje za što wyżywić swaich dzieć.

Bielaruskaje pradstauleńnie Ź Wilni 12 studzienia siol. u zali Konserwatoryi (Konskaja wul. Nr 1) adbudziacca bielaruskaje pradstauleńnie. U prahramie: 1) „U zimowy wiečar“, dramatyčny abrezok u 1 akcie pawodle E. Ožesko. 2) „Ptuska ščościa“, pjesa Ź 3 ch aktach Fr. Alachnowiča. Pačatak a hadz 8-aj.

Моладзь! Не марнуй дарма маладых гадоў; арганізуйся ў гурток Бел. Inst. Гасп. і Культуры; адкрывай беларускую бібліятэку-чытальню; выпісвай беларускія газеты і гэтак праводзь у сваім серадовішчы самаасьвету.

Еськавец.

Da čytačou „Bielaruskaj Krynicy“.

H R A M A D Z I A N I E !

„Bielaruskaja Krynica“ wychodзіć koštam składak i prychoďzić da Was što - tydzień. Składka: u hod 4 zł., na paŹhodu 2 zł. i na try miesiacy 1 zł.

„Bielaruskaja Krynica“ najstarejšaja z pasiarod biel. sučasnych i najbołš pašyranaja hazeta. Ideja „Biel. Krynicy“ — dabro Bielaruskaha narodu.

„Bielaruskaja Krynica“ pawinna być u kožnaj bielaruskaj wioscy, miastečku, horadzie i Ź kožnaj bielaruskaj siamji.

Wydawiectwa „Biel. Krynicy“ dzieła pašyreńnia i pahlybleńnia Ź bielaruskich narodnych masach nacyjanalnej, socyjalnej i palityčnej Źwiedameści raspaŹsiudžwaje bielaruskaje drukawanaje slowa (knižki, brašury, žurnaly i hazety).

Wydawiectwa „Biel. Krynicy“ zaklikae Pawažanych Čytačou zachwočywać swaich susiedziaŹ, swajakoŹ i znajomych wypiswać „Bielaruskuju Krynicu“; zaklikae Źsich swaich čytačou abnawić składku na 1935 hod. Pierasyłać hrošy treba dalučanym da časopisi razrachunkowym pierakazam, na jakim padany adras: Redakcyja i Administracyja „Bielaruskaja Krynica“, Wilno, ul. Zawalna 1—1, kartoteki Nr. 21.

„Biel. Krynicu“ zakazwajcie dalučanaŹ da hetaha numaru našaj hazety adkrykaŹ.

Wydawiectwa „Biel. Krynicy“ dla swaich čytačou wyznačyła premiju Ź formie knižak i na 1935 hod.

Chto pryšle da 1 lutaha 1935 h. składku: na cely hod — 4 zł., toŹ atrymaje premiju z 3-ch knižak:

- 1) „ШЛЯХАМ ЖЫЦЦЯ“ Я. Купалы,
- 2) „Z RODNAHA ZAHONU“ Ziaziuli,
- 3) „CYMBAŁY“ W. A.;

na paŹhodu — 2 zł., toŹ atrymaje premiju z 2-ch knižak:

- 1) „Z RODNAHA ZAHONU“ Ziaziuli,
- 2) „CYMBAŁY“ W. A.

Chto Ź hetym terminie nia pryšle ani hrašowaj składki, ani zakazu „Biel. Krynicy“, tamu hazeta budzie spyniena.

Wydawiectwa „Biel. Krynica“.

Беларускае выдавецтва ў Зах. Беларусі ў 1934 г.

а) Кніжкі і брашур.

Aniško D. — Dla čyho dabral (Da sprawy bielaruskaj mowy Ź kaściele). Wyd. „Chr. D.“ Wilnia, 1934, bač. 15.

BabroŹski A. — Jak palepšyć žyćcio sialanstwa. Wilnia, 1934, bač. 16.

Bylina Janka. — Na Pokuci (Bajki i roznyja wieršy). Wyd. Biel. Inst. Hasp. i Kultury. Wilnia, 1934, bač. 72. (Skanfiskawana).

BaŹtručok. — Беларускі народны твор. Wyd. У. Знамяроўскага. Вільня, 1934. бач. 16.

Kempijski Tamaš. — Śledam za Chrystusam. Z łacinskaj mowy pierakłaŹ Dr. St. Hryniewicz. Wyd. „Chr. D.“ Wilnia, 1934, bač. 288.

Konstytucyja Kongregacyi Ajscoi Maryjanaj. PierakłaŹ z łacinskaj mowy a. Jazep Hermanowič. Wyd. Ajscoi Maryjanaj u Dru. Wilnia, 1934, bač. 239. (Na prawoch rukapišu).

Машара Міхась. — На сонечны бераг! Зборнік вершаў. Выд. Ст. Глякоўскага і Я. Найдзюка. Вільня, 1934. бач. 78.

Машара Міхась. — Сьмерць Кастуся Каліноўскага. Пэма. Выд. Ст. Глякоўскага і Я. Найдзюка. Вільня, 1934, бач. 19.

Праваслаўны Малітваслоў на царкоўна-славянскай і беларускай мове. Варшава, 1933, бач. 48.

Stepowič K. Ks. — Hołas Duży. Knižka da nabaženstwa dla Bielarusaj-KatalikoŹ. Wydanie II, wyd. Biel. Katalickaha Wydawiectwa. Wilnia, 1934, bač. 320.

Tatarynowič P. Ks. — Ślacham dziwaŹ i ŹražańniaŹ. (Zaciemki z paderoży Ź Rym). Wyd. „Chr. D.“ Wilnia, 1934, bač. 72.

б) Календары.

Беларускі Народна Гаспадарскі Календар на 1935 г. Выд. Бел. Гасп. Зьвязу.

Беларускі Адрыўны Календар на 1935 г. Выд. Ул. Манкевіча, Ст. Станкевіча і кнігарні „Пагоня“.

в) Часаніс.

„Беларуская Крыніца“, тыднёвая газета, выходзіць у Вільні, год выданьня 18 ы.

„Самапомач“, беларускі коопэратыўна-гаспадарчы часаніс, выходзіць што месяц, год выданьня III.

„Chryścijanskaja Dumka“, miesiačnik, orhon bielaruskaj katalickaj dumki, wychodзіć u Wilni, hod wydania 8-y.

Родны Край. Выходзіць у Вільні два разы ў месяц. Год выданьня 3-і.

Шлях Моладзі. Месячны часаніс беларускай моладзі. Выходзіць у Вільні год 7-ы.

Пралескі. Месячны часаніс для дзяцей. Выходзіць у Вільні.

Новы Шлях. Выходзіць у Вільні, непэрыядычна. Год выд. 2-гі.

Беларуская Газета. У 1934 годзе спынена на нумары трэцім.

На Рубяжы. Вышэў толькі адзін нумар. Беларусь Працы. Спынілася на нумары Nowaja Warta. Wyšaj adzin numar.

Літэратурная Старонка. Вышэў адзін нумар.

Золак. Вышлі два нумары.

Асва. Спынілася па выхадзе некалькіх нумароў.

Беларуская Борць. Выходзіць адзін раз у месяц.

Iskry Skaryny. Wychodзіć nieperyjodyčna Ź Prazie. Sioleta wyšli dwa numary.

М. К.